

Prin protestul Wieland - Short din 1950, CG era chemată la realitatea tulburătoare că Baal s-a deghizat în Hristos, iar frații nu reușesc să facă diferența. Au respins apelul, convinși că sunt plecați în fața altarului autentic, al Domnului.

Acum Domnul chema pe acești doi tineri să dărâme altarul lui Baal, și să taie stâlpul Astartei, expunând nebunia fraților care se pregăteau să officieze, alături de lumea evanghelică, în fața unui altar părăsit de Hristos.

Dar Ford a refuzat invitația. A spus Vocii să-și vadă de treabă, că el are alte priorități. Și a plecat în America la specializare, să-l învețe cărturarii de la Michigan State University, și renumitul F.F. Bruce de la University of Manchester, cum să demoleze sistematic edificiul Sanctuarului ridicat de Dumnezeu cu atâta efort și suferință.

A învățat ceea ce Vocea nu l-ar fi învățat niciodată, și anume că evanghelia este doar îndreptățire, și că orice altceva este anatema. A învățat că Ziua Ispășirii este o himeră, și că nu are nicio legătură cu ultima generație eliberată de păcat. În loc să dărâme altarul din curtea tatălui său, alături de Bob, așa cum îl chema Vocea, el și-a luat două doctorate ca să țină în picioare altarul lui Baal și să decoreze cât mai fantezist stâlpul Astartei. Și a reușit perfect.

Brinsmead a rămas singur, dar ce confirmare fenomenală că Vocea a fost autentică! Biserica mondială a luat foc sub lumina irezistibilă a farmecului inegalabil al lui Hristos, în ultima Sa lucrare de ispășire. Zeci de mii de oameni descopereau cu bucurie taina evlaviei și esența adventismului, pe care nu le înțeleseseră toată viața. Era o întoarcere fenomenală de la altarul lui Baal la altarul Domnului, pe care Brinsmead îl ridica din ruine sub ochii lor. Oamenii erau bucuroși să pună mâna alături de el la dărâmarea altarului lui Baal, veneau cu entuziasm să taie parul sfânt al Astartei și să-i dea foc. Poporul nostru era dispus să se întoarcă la tronul de pe care Hristos și Tatăl pregăteau Ziua Ispășirii pentru generația în viață.

Furia conducătorilor bisericii mondiale nu a fost mai mică decât a concetățenilor lui Ghedeon. Cel ce s-a încumetat să dărâme altarul Domnului (ba'al) la care se închina poporul, trebuia scos în piața publică și omorât.

Nu s-a găsit nimeni, în vasta administrație a bisericii, să-și aducă aminte de înțelepciunea lui Ioas, tatăl lui Ghedeon: „Oare este datoria noastră să-l combatem pe Brinsmead? Dacă Domnul la care ne închinăm este Cel autentic, să-și apere pricina, deoarece I se dărâmă altarul.”

Prin tăcerea lui, Ford nu numai că a devenit cel mai vajnic împotrivor al lui Brinsmead, nu numai că a împiedicat biserica mondială să dărâme altarul lui Baal, dar a pus în primejdie de moarte corpul pastoral și întreaga administrație. Acești frați aveau

dreptul să știe că Vocea intervenise în viața bisericii, că a validat misiunea lui Robert Brinsmead, și că ar fi înțelept din partea lor să se alăture soliei de trezire.

Ce dramatică răsturnare de situație s-ar fi produs dacă Ford comunica fraților de la CG experiența lui din acel sabbat! Chiar dacă ei nu prea credeau că Vocea va mai interveni așa cum obișnuise pe vremuri, totuși era un semnal puternic, o chemare la rațiune pe care puțini s-ar fi încumetat să o trateze cu nepăsare. Poate nu se uneau cu Brinsmead în acea lucrare, dar cel puțin se dădeau la o parte din drum, astfel ca Dumnezeu să lucreze nestingherit cu poporul Său, pregătind Nunta Mielului.

De ce a ales Vocea să intervină în acest moment dramatic al istoriei bisericii?

Câteva motive sunt evidente, și le vom enumera pe scurt aici. Poate mai sunt și altele, pe care o să le aflăm în viitorul nu prea îndepărtat.

În acea perioadă, vrăjmașul așezat pe tronul lui Hristos, deghizat în Hristos, juca o carte mortală cu rămășița. Momeala cu frăția evanghelică se dovedise eficientă, iar conducerea bisericii se pregătea să schimbe structural doctrina Sanctuarului, ca să dispară o dată pentru totdeauna ideea unei curățiri speciale în marea Zi a Ispășirii.

Pasul acesta se dovedea sinucigaș, deoarece scotea definitiv din joc biserica, în rolul și scopul ei stabilit prin certificatul de naștere. Ar fi fost la fel de fatal ca și intenția delegaților de la sesiunea CG din 1888, când au încercat de câteva ori să voteze sistarea oricărei discuții despre solia trimisă prin Jones și Waggoner. Doar opoziția categorică a sorei White a împiedicat votul acela sinucigaș.

La fel și acum. Trebuia trimis un mesager care să vorbească împotriva noului altar, cineva care să fie dispus și capabil să răstoarne altarul și să taie parul sfânt al Astartei noastre moderne. Altfel, denomi-națiunea se muta legal, prin statut, la tronul din Sfânta, unde Satana juca rolul vieții lui, ovaționat prelung de întreaga suflare creștină. Sala aceea vibra de putere și lumină, în timp ce actorul din rolul principal asigura audiența că vestea bună este doar îndreptățire, că nu este nevoie de nicio vindecare sau curățire adițională, aceasta fiind anatema.

Robert Brinsmead era candidatul ideal, deoarece el dăduse atenția cuvenită soliei 1888, puținele scrieri ale lui Waggoner și Jones fiind piatra de căpătâi a teologiei lui despre sanctuar și curățirea din Ziua Ispășirii. Într-un moment de criză majoră, Dumnezeu avea un om care iubea solia foarte prețioasă prin care mireasa lui Hristos era chemată la Nuntă. Era cineva aici dispus să vindece rana profundă a inimii lui Hristos, să simtă cu El agonia alungării din 1888, să simpatizeze cu Duhul Sfânt batjocorit la scenă deschisă la Minneapolis, și mereu de atunci încoace.

Brinsmead nu făcuse decât să se plece cu seriozitate asupra luminii pe care Dumnezeu o păstrase cu dificultăți infinite în toți acei 120 de ani, de când se aprinsese ea, în 1844. El doar recupera din molozul erorilor mărgăritarele prețioase ale neprihănirii lui Hristos, așezându-le în cadrul original al Sanctuarului adventist. Este tot ceea ce era necesar, astfel ca Vocea să declare fără echivoc: „Acest tânăr este vasul Meu ales.”

Sigur, mai erau în biserică 7000 care nu-și plecaseră genunchiul în fața lui Baal, unii chiar printre conducătorii de la vârful lucrării. Dar ei nu erau pregătiți să-și riște prețioasa piele alăturându-se lui Brinsmead pe Carmel. Preferau să stea ascunși prin peșterile anonimatului, așteptând limpezirea apelor și încetarea bătăliei.

Brinsmead nu avea nimic de pierdut. El făcea parte dintr-o categorie aparte, descrisă foarte corect de Inspirație: „Numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (The EGW 1888 Materials, 1648).

Brinsmead a dus bătăliile Domnului sub povara umilitoare a excluderii din biserică, fără nici cel mai vag gest de simpatie din partea corpului pastoral, timp de peste un deceniu. A înfruntat fără să tremure cea mai formidabilă mașinărie academică și clericală ridicată vreodată împotriva cuiva, în toată istoria bisericii rămășiței. Jones și Waggoner nu au lucrat sub această presiune, deoarece au avut constant și fără ezitări sprijinul total al sorei White, o voce împotriva căreia nimeni nu îndrăznea să sufle, oficial și deschis. A fost, în cele mai mici detalii, în pielea profetului Domnului trimis la Ieroboam, singur în fața mâniei imperiale și clericale a națiunii. Și-a rostit profeția, iar altarul respectiv a crăpat.

Din păcate, Brinsmead a repetat greșeala fatală a aceluia profet, și a sfârșit exact ca și el, înghițit de vrăjmașul care dă târcoale ca un leu.

Decada 1970-1980 poate fi numită Brinsmead versiunea 2.0, o radicală schimbare la față a celui care fusese inima redeșteptării uimitoare petrecută în anii 60. Brinsmead a îmbrățișat teologia reformaționistă a îndreptăririi doar prin credință, renunțând total la orice „sursă extra-biblică” și a devenit colegul și partenerul lui Ford în noua însărcinare, aceea de a duce adventiștilor evanghelia, vestea bună nepoluată de legalism.

A început să publice revista *Adevărul Prezent* (Present Truth), în care demonstra că tot ceea ce crezuse înainte era greșit, și că tot ceea ce combătuse înainte era corect. În teologia Brinsmead versiunea 2 nu există sanctuar, nu există judecată de cercetare, nu există autoritate teologică la Ellen G. White, nu există biruință asupra păcatului, nu există o generație în viața căreia să se pună punct păcatului, ispășirea este totală și completă la cruce, iar Dumnezeu nu mai are nimic de făcut dincolo de îndreptățire. Tot ce are nevoie poporul este să creadă în lucrarea completă a lui Hristos pe cruce.

Acum teologia lui suna foarte potrivit la urechile marilor noștri teologi. În sfârșit, Brinsmead trecuse de partea reformațiunii, lumina curată a evangheliei, spre satisfacția opozanților lui de până atunci: Ford, Heppenstall, LaRondelle.

Dar nu și spre satisfacția administratorilor de la Conferința Generală, așa cum vom vedea în episodul următor.

***